

1806 - 2011

РОЗКВІТАЙ, БАШТАНСЬКИЙ КРАЙ

Колосяться за обрій хліба,
Васильками лоскочуть світанки,
Це моя найдорожча земля
Й найчарівніше місто Баштанка!

Розквітай, розквітай,
Ти, Баштанський наш край,
Яблунево-трояндовим цвітом!
І хай пісня про край трударів,
Як про «Славію» лине над світом!
Щедрі люди тут всюди живуть,
Чесну працю і хліб всі шанують.
А коли до роботи стають,
Не будівлі, а храми будують.

Скільки воєн, скількох ворогів
Довелося тобі подолати?!
Бо республіки гідні сини
Завжди вмiли тебе захищати!
І стоїш ти, як криця міцна,
Через бурі пройшовши й страждання.
Тож у серці моїм назавжди
Ти і перше й останнє кохання!

В. Юр'єва

1806 - 2011

З ЧЕСНОГО РОДУ

Стара Полтавка, знана з давніх пір,
Тепер Баштанка. І в старім найменні
Жива легенда ходить в кожен двір
Ще не забута в суєті буденній.
Та в пісні ще гримлять шляхи тяжкі,
Як йшли з землі Наталки й Терпилихи
Повстанці, втікачі, бунтівники...
Осівши, знов ножа гострили стиха!
І розрослося за балкою село
З млином і кузнею,
Сади зазеленіли.
А вже весною буйно зацвіло
В вишневім цвіті, як в сорочці білій.
Говірка світла в житі заплелася,
Як стрічка в коси впала на покоси.
Озвалася піснею дзвінкою враз...
А в колосі тугім сміється й досі, й досі!
Хіба не з нами й досі ще Петро,
А з ним Наталка в степовім роздоллі
Ще й досі юні, щедрі на добро,
Співучі, працьовиті, ясночолі?
Так тягнеться ще здавна чесний рід,
Щоб сплеснуть кров'ю в бойовім знамені
Баштанської республіки! Й говорить
У кожному серці – в тебе, в неї, в мене!

Г. Стрельченко

ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТУ Е.Г. ПУШКИНУ

Сорок четвертая весна
Двадцатого столетия,
В огне страна, идет война,
Година лихолетия.
Рыдает март,
Дождем холодным,
И авангард
В строю походом
Замедлил ход.

Поля размыты и дороги,
Идет пехота в наступленье,
Колеса грузнут, вязнут ноги,
Приказ – Немедля окруженье
Замкнуть!

- Вперед, родные!
Еще чуть-чуть,
Вот наши витязи стальные
Нам пробивают путь.

Швыряя гусеницами грязь,
В дыму грохоча пушками,
Разит врагов, погнав их вспять,
Танккорпус генерала Пушкина.

От Снигиревки до Баштанки
Котел кипит –
Сгорают люди в нем и танки,
Но остановлен, смят враг и разбит.

Осколком боя весть летит:
- Наш генерал убит!..

Закончен бой, один из многих,
Победе отданы все силы
Живым бойцам – бои, тревоги,
Погибшим – братские могилы.

Еще дымящая земля
Бойцов погибших принимала,
Сроднив навек их имена –
И рядовых, и генерала.

Баштанка.
Наши дни.
Холм Славы.
Мирные огни.

Ветви деревьев клонятся низко,
Слезинкой на землю листочок летит,
Аллея, стеллы, надгробия и обелиски,
Вечный огонь днем и ночью горит.

Здесь горе с войною соседствуют близко
Птицей израненной память кричит
Сотни имен – печальные списки,
Потомкам хранит холодный гранит.

Эхом войны, болью беды
В братских могилах Герои-бойцы
Крик журавлей в зените,
И генерал в простреленном граните.

В. Шведов

1806 - 2011

МОЯ БАШТАНКА

Слова Л.В.Крамаренко

Музика В.Г.Коваленка

У весільних шатах пишних садів
В рум'янці ніжного світанку
В ясно-блакитних очах ставків
Моя Баштанка, моя Баштанка!

Така чарівна і проста
Така велична і земна
Моя перлина степова
Моя Баштанка, моя Баштанка!

Я знаю, кращі є міста
Для мене ж ти одна єдина
Моя царівна польова,
Моя царівна польова.

Країна знає дочок твоїх і синів
Таких безстрашно-полум'яних
І на роздоллі твоїх ланів
Червоні маки, - їм вічна пам'ять!

Повік не зів'яне твоя краса,
Немає ліку твоїм талантам,
Щодня вмиває тебе роса,
Моя красуня, моя Баштанка!

У весільних шатах пишних садів
В рум'янці ніжного світанку
В ясно-блакитних очах ставків
Моя Баштанка, моя Баштанка!

1806 - 2011

ХРИСТОФОРІВКА

Слова В.Є. Москаленка

Музика М.Ф. Галушко

Ці чудові ранки в нашому селі
Ні з чим не зрівняти на усій землі,
На полях врожайних спів не замовка,
Як тебе люблю я, Христофорівка.

Понад гаєм тихо
Наш Інгул тече,
Він добро і щастя в кожний дім несе.
Ти моє дитинство –
Й думка юнака:
Як тебе люблю я, Христофорівка.

І ніжне джерельце,
Що плекав Аркас –
Від щирого серця з думкою про нас.
Краю мій коханий – ти пісня дзвінка.
Як тебе люблю я, Христофорівка.

В тихім надвечір'ї пломенить зоря,
Ніжний захід сонця проводжаю я,
Ти моя надіє і любов палка.
Розквітай і слався, Христофорівка.

1806 - 2011

БАШТАНКО, ДО ТЕБЕ Я ЛИНУ...

*Домівко рідная! Ох, ти далека мріє!
До тебе все летять мої думки.
Їм страшно й радісно, якась надія
мріє...*

*Так з вірію в свій край летять
пташки.
Л. Українка*

Баштанщино-неньо! До тебе й від тебе ізнову,
Додому й від дому я лину із року у рік.
Тебе викликаю на теплу, сердечну розмову –
Ти стала столицею долі моєї навек.
Столиця – це голосно, пафосно й виключно «моно»,
Адже не буває в країні десяток столиць.
А як же назвати земельку, де корінь і грона,
Де пращурів дух, де нащадків гартується міць?
Де колос дозрів, доцілований сонцем південним,
Де мама і тато, й хлібина на круглім столі?
Де щось примітивне здається таким небуденним,
Ну як, підкажіть, величати цей рай на землі?!
Хіба не столиця той край, де душі найтепліше?
Де біди минають, а в серці співа соловей.
Де Муза й Пегас надихають людину на вірші,
Де моляться Богу, і щедро стрічають гостей.

Баштанщино-сестро! Дивлюся на тебе крізь сльози,
Жіночого роду, небесної вроди - краси,
Хтозна, скільки крові лилось на твої довгі коси,
Що змити не стане ні сліз, ні води, ні роси.
Баштанщино-подруго! Їздять тран - зитні народи,
І більшість не бачить, яку омина місцину.
А потім читає, роззявивши широко рота:
«А что это было? Республика, что ль? Ну и ну!»
Історія краю, славетна й водночас трагічна,
Розкопки курганів про селища скіфські речуть.
Це свідчить, що корінь баштанський плететься в античність
Про те, що Інгул з Громоклеєю вічно течуть.
Привільне і Піски, Інгулка, Михайлівка, Костичі,
Мар'янівка, Новосергіївка, Горожено.
І Плющівка, Добре і Лоцкино - ви наче родичі,
Брати ви і сестри - яскравий баштанський вінок.

Спочатку ти звалась Полтавкою, - це зрозуміло,
Бо більшість з Полтави селяни були,

Спортсмени, лікарі і вчителі,
Котрі відомі навіть за кордоном,
Вагомим внеском в розвиток Землі.

кріпаки,
 А потім колгоспи великий баштан
 розростили,
 Що назва сама приліпилась уже
 на віки.
 «У рік дев'ятнадцятий, - так дідусі
 наші кажуть, -
 Денікінці місяців зо два громили
 хати,
 Ось так і з'явилась Баштанська
 республіка наша,
 Щоб білогвардійців спільнотою
 перемогти.
 Летіла гучно слава про Баштанку,
 Про подвиг Реца-партизана
 гомоніла,
 І написав Яновський «Думу про
 Британку»,
 А кіностудія Довженка фільм
 створила.
 Пісні складали партизанам, і їх
 в Баштанці кожен знав.
 І мудрий вчитель Іваненко свій вірш
 «Повстанці» написав:
 «Там сонце в блакиті всміхається
 вранці,
 І щастя буяє, де вмивались слізьми.
 Там мужньо боролись баштанські
 повстанці
 І пам'ять про них не помре
 між людьми».

Є вулиця одна, одна доріжка,
 Відома і в Болгарії вона.
 Це Олексія вулиця Гапішка,
 Нас з нею міцно зв'язує війна:
 «... стоить над горою Алеша
 в Болгарии русский солдат».

З Баштанки родом постаті відомі:

Плеяда видатних людей країни:
 Григорій Довженко - заслужений
 художник України,
 Своім талантом щедро поділився
 з сином.
 Але він іншим напрямком пішов -
 Тарас себе в архітектурі віднайшов.
 Людмила Старовойт, Філатова
 Оксана,
 Анатолій Ситченко, Лашина
 Світлана.
 Усі вони – це науковці й освітяни,
 Овіяні вітрами із баштану.
 Сизоненко, Пащенко, Кльосов і
 Стрельченко -
 Еліта наша славна і окраса.
 І знайте, люди, що баштанський
 край -
 Є Батьківщиною історика Аркаса.
 Отож, не треба з висновком спішити,
 Мовляв, мале село: поля і небо.
 Щоб гідно край уміти оцінити,
 В історію заглибитися треба.
 В нас дві середні школи, ще й музична,
 І ДЮСШ, і ПТУ, і ЗПГС.
 Будинок творчості, гімназія
 класична,
 Бібліотека вже чекає вас.
 Багато банків, установ і магазинів,
 І гордість – ЗАТ «Баштанський
 сирзавод».

Відомий не лише він в Україні,
 Адже здобув немало нагород.
 Спортивний комплекс, стадіон,
 лікарня,
 І фотостудія і барів тьмуца-тьма.
 Готель, базар великий, перукарня,
 Автовокзал – справжнісінька корчма.

Палац культури, дитсадки, аптеки,
 Санстанція, міліція, музей,
 Кінотеатр, веселі дискотеки, -

із сот мед струмочком бурштину,
 мов річка, біжить.
 Любімо їх, славім столиці гарні,

Все створено людьми і для людей.
Баштанський народ!
Давайте-но станемо зрячі,
І гідно оцінимо край, де судилося
жизнь.
Погляньте: поля колосять – золоті
і гарячі,

В яких сам Бог зродитися велів.
І хай вони лиш крапочки на карті,
Проте, - це Всесвіт у естві моїм.
Завершую цю поетичную оду,
І гімн Баштанці, серденько, співай,
Хай чують люди з Заходу до Сходу,
Як я люблю до болю рідний край!

О. Рудь

1806 - 2011

БАШТАНКА

Закат прилег на красное крыло,
Ручей тропы бежит от полустанка.
Среди полей стоит мое село
С таким простым названием: Баштанка.
Щекой к земле горячей припаду
И слышу, как в корнях бушуют соки,
Залезу на высокую скирду –
До горизонта тянутся дороги.
В степи простор и солнечная звень,
Как деда, дремлют скифские курганы.
Приветствую, село, твой новый день:
Средь хат былых – строительные краны.
Село мое! Здесь искристою ранью
Родился я, земной изведал труд.
Здесь сад отцовский по весне бует,
И мама с братом у ставка живут.
И теплый дождик омывает крышу,
И зеленеет лесополоса,
И с каждым днем я различимей слышу,
Земли, меня вскормившей, голоса.

В. Костко

1806 - 2011

ГАРНЕ МІСТО МОЄ

Яке Баштанка
Гарне місто!
Але вже двісті років їй.
Вона завжди зелена,
Чиста
І молода в красі своїй.
Пишні катальпи
Й високі тополі,
І чорнобривці
Пишаються долі.
Затишні вулиці,
Пташки співають,
Учні у школах знання
Здобувають.
В “Бювет” із питною
Водою
Усі завітати бажають,
І сир пресмачний
Із Баштанки
З великим бажанням
Чекають.
Стигли яблука і вишні,
Що ростуть
В садочках пишних.
Це місто відоме
Області всій
І я поклоняюсь
Баштанці моїй.

Т. Чеберко

1806 - 2011

СТЕЖКА

Із дитинства в юність
Весною, що була,
По Баштанці рідній
Стежка пролягла.
Перша наша стежка
Не була тяжка –
На підтримці завжди –
Мамина рука.
Прокотились стрімко
Молоді літа,
Та перед очима –
Стежечка ота.
Про дівочі мрії
І юнацькі сни,
Милая стежино,
Знаєш тільки ти.
Радощі й печалі,
Що були колись,
Снігом і росою,
Дощами пролились.
Знов по тій стежині
Так хочеться пройти,
Тільки другу молодість
Нам вже не знайти.
Хай на тій стежині
Ходять повсякчас
Молоді і дужі,
Схожі чимсь на нас.
Те, що ми не встигли,
Те, що не змогли,
Хай вони продовжать –
Дочки і сини.

О. В'язовський

1806 - 2011

БАТЬКІВЩИНІ

У кожної тваринки,
У кожної пташинки
На світі є куточок,
Рідніший від усіх.
Це там, де народився,
Побачив світ уперше.
Вдихнеш ковток повітря
Й стає на серці легше.
У мене теж куточок
Є рідний, наймиліший,
Баштанським краєм зветься.
Люблю його найбільше.
Баштанка невеличка,
На карті не помітна.
Вона завжди до мене
Ласкава і привітна.

Баштанка моя! Тут родюча земля,
На якій мій будинок і школа.
І стежина рівненька
У степ пролягла,
І краса тут така неозора!
Я люблю цю росу,
Що впаде на листок,
І цю квітку, що світить зорею.
Я ще небо люблю,
Я люблю цей ставок.
Це ж Вітчизною зветься моєю!
І де б я не була, в яким гарнім краю,
Де ростуть екзотичні рослини,
Все одно не забуду Баштанку мою,
Я до неї всім серцем прилину!

Л. Бабенко

1806 - 2011

ПІСНЯ ПРО БАШТАНКУ

Місто на півдні в широких степах
Дивиться в небо очима ставків
І віддзеркалює в чистих очах
Відблиски злата святих куполів.

В чистій перлині, в просторах степних
Люди герої, творці і борці,
І недаремно є символ у них –
Стиснута зброя в міцнім кулаці.

Горіли світанки на стягах Баштанки
Республіки поклик живий,
І трактор махна, і пушкіна танки,
І «Славії» злет світовий.

В найвищій когорті рекорди у спорті,
То Бойченка старт золотий,
Палають світанки на крилах Баштанки,
І день уже плине новий.

Слави твоєї є й болісний знак
В плитах гранітних на тихій горі,
У лихолітті покошений мак
Нині сіяє у вічному вогні.

Вулиці й площі твої молоді,
В парках зелених троянда цвіте,
А на широких ставках по воді
Юність в байдарках на крилах пливе.

В. Шведов

1806 - 2011

МОЯ ПІВДЕННА МИЛА СТОРОНА

Моя південна мила сторона,
України рідної мала краплина...
І назва – Добре – така звучна,
І мелодійно в світі лине.

Шумлять гаї під мирним небом,
Птахи щебечуть в вишині
І сонце кидає проміння
В прозорі води ставкові.

І степ широкий круг села.
І колос повний на стеблині
І теплої ясної днини
Дівча співає у долині.

І розливаються навкруг
Пісні чарівнії дівочі,
В них славиться земля
І люди – трударі робочі.

Моя південна рідна сторона,
Свята краплина неньки-України.
І назва Добре, ніколи не зникай!
І пісня щастя, лунай у кожному домі!

А. Семенюк

1806 - 2011

СЕЛО МОЄ

Стоїть серед степу широкого
В розмаї дерев та квіток,
Південним ти сонцем зігріте,
Село моє рідне,
Ти серця мого острівок.
З тобою споріднені ми вже роками
І ненька ти друга, і друга родина моя.
Ми разом радієм, коли в селі радість
І разом сумуєм, коли в нас біда.
Ти в роки війни на коліна не впала,
Плекала надію, що прийде той бажаний час
Й сини повернуться, вогнями обпалені,
І буде життя світлим і мирним у нас.
І ми зажили, Олександрівку ніжно плекали,
Будували село, зерном засівали поля.
Із піснею люди від зорі до зорі працювали,
Щоб гідно жила Україна моя.
Цвіти, Батьківщино, квітуй, Олександрівко рідна,
Під сонцем південним,
Під вітром шумним степовим!
Бо жити щасливо ти гідна,
Прославила край свій людьми.
Нехай тебе горе і біль обминають,
Нехай в кожному домі щебече дітвора,
Хай в кожній оселі добробут і щастя буяють.
Цвіти, Олександрівко мила, голубко моя степова!

З. Саваріна

1806 - 2011

РІДНЕ СЕЛО

Там, де Інгул тихо воду несе,
Де ніжно шепочуть тополі, берізки,
Розкинулось світле і ніжне село -=
Найкраще у світі село моє – Піски.
Там я хлопчиною ріс-виростав,
І бігав у поле далеко-далеко.
І сонце весною в степу зустрічав,
Яке нам приносять лелеки.
Там матір моя на світанку
В дорогу ясну проводжала,
А потім з далеких життєвих доріг
Мене край віконця чекала.
І де б я не був, де б не жив,
Та завжди вчуваю той шелест берізки,
Інгулу тихесенький плескіт води,
І сниться вночі село моє ПІСКИ.

М. Цикало

1806 - 2011

ПІСНЯ ПРО СЕЛО ПРИВІЛЬНЕ

Слова і музика К. Шевченко

Рідне село, рідне село,
Що понад річкою пролягло.
В душу запало, в душу запало,
Ну і назавжди в серці воно.

Приспів:

*Ой Привільне, моє Привільне,
Як ми всі тебе дуже любим.*

І де б і коли б не були ми –

Повік тебе не забудем

Краще на світі, краще на світі,
Краще на світі немає села.
Де б кожна хата і кожна родина
Вас не зустріла й не провела.

Приспів:

*Ой Привільне, моє Привільне,
Як ми всі тебе дуже любим.*

І де б і коли б не були ми –

Повік тебе не забудем

Тут промайнули, тут пролетіли
Молодість наша, дитинства роки.
Ми тобі вдячні за все, наше рідне.
Вклоняємось всі ми тобі до землі.

Приспів.

*Ой Привільне, моє Привільне,
Як ми всі тебе дуже любим.*

І де б і коли б не були ми –

Повік тебе не забудем

1806 - 2011

МАР'ІВКА - МОЯ БАТЬКІВЩИНА

На самому на півдні України
В баштанському краю,
Стоїть Мар'ївка біля Інгулу -
Село, в якому я живу.

Стежки і доріжки знайомі,
Якими я щодня іду.
А яка духмяна Мар'ївка
Коли акація в цвіту.

Стара школа. Бір сосновий.
Криниця в саду така знайома.
Стук дятла в вишині -
Все це дороге мені.

Вулиця імені Будюка...
Його доля молода гірка.
Віддав за нас життя своє -
Його ім'я в назві вулиці живе.

Сколихнув світ рекордами
Семен Бойченко – плавець.
Тут його рід і родина –
Його імені вулиця на батьківщині.

Ці люди-герої уславили край,
Своїм ім'ям і життям.
Залишили по собі
Добру пам'ять нам.

Відродилось за роки село:
Виросло, помолоділо воно.
Гарні будинки на вулицях стоять,
Великі вікна проти сонця горять.

Віє від Інгулу прохолода,
Спокійна синяя вода.
Білих лебедів колише хвиля
І чайка летить здаля.

Село, як село,
Таких багато на Україні.
Але дороге мені воно –
Бо це – моя Батьківщина.

В. Кіртюк

1806 - 2011

БІЛІ ХМАРИ

Безмежжя степу рве на шмаття вітер,
А білі хмари низько під рукою...
І наша хата – ген над тихим ставом!
Та мрії юності, оплакані вербою.
Вели дороги...Світ стеливсь нелегко.
Чужі країни. Дивні хмарочоси.
Але душа за хмари зачепилась
Там, де верба розчісувала коси.
 На тій землі, де рідні мама й тато
 Тримали світ в натруджених руках.
 Там, де вікном зоріла тепла хата,
 І де лелека – білокрилий птах.
Болюча душе, заіскрись сльозою.
До рідних місць дай прикипіть очами
І вкотре увібравши їхню долю,
У низьке небо впертися плечами.
 Таке життя: якщо живеш – минає
 І тихий жаль за тим, що не збулося.
 Високим небом линуть білі хмари
 У ті, лиш їм відомі, далекості.

І. Малярчук

1806 - 2011

МОЄ СЕРЦЕ СПІВАЄ

Господь подарував нам Україну
І ріки й гори, і ліси,
Єдину, неповторну Батьківщину,
Як символ гордості, натхнення і краси!
Вона, як оберіг наш, сестри й браття.
Бо ж не буває двоє матерів,
Нехай любові розгоряється багаття
До неньки – рідної землі!
Неповторних пісень фестиваль
Мого рідного, любого краю,
Це для вас, лиш для вас в синю даль
Моє серце сьогодні співає.
Фестиваль звідусіль заклика
Богом дані чудові таланти
І пісень повноводна ріка –
Співаки, піснярі й музиканти.
України гостинна земля
Щиро всіх запросила на свято.
І серцями мир любо співа,
Бо є друзів у неї багато!

В. Коваленко

1806 - 2011

МОЄ СЕЛО НА БЕРЕЗІ ІНГУЛУ

Моє село на березі Інгулу
Розкинулось, як птаха два крила...
Люблю її, мою Інгулку милу,
Де народилася, живу і де зросла.
Люблю її, мою Інгулку славу,
Сади її і стиглий виноград,
Степів-ланів пшеницю ставну
І край доріг тополі рівний ряд.
Люблю провулки й вулиці просторі,
Будинки білі, затишні двори.
Люблю росяні ранки, ясні зорі
І галасливі юрби дітвори.
Люблю тебе, батьківська рідна хато,
І гілочку калини у кутку,
Де є старі портрети мами й тата,
У вишитому вбрані рушнику.
Люблю сусідів, щедрих і заможних,
Які прийдуть і виручать з біди.
Дадуть пораду, словом заспокоять
І допоможуть всюди і завжди.
Люблю людей і творчих, і робочих,
Які є славою і гордістю села.
В трудових буднях і до свят охочих.
Це, щоб моя Інгулка ще цвіла.
Цвіти, Інгулко, мила і привітна!
Ти – моя радість і моя печаль.
Як батьківський поріг, земля моя ти рідна.
Моя ти тиха пристань, останній мій причал.

О. Дяченко

1806 - 2011

МОЯ БАШТАНКА

Баштанка просльозилася дощем,
Обмокли вулиці, забувши парасольки,
І вікна, що обплетені плющем,
Зросились, як лимона дольки.
За склом пробігли крапельки останні,
У них відбився промінь сонця,
Достигли швидко абрикоси ранні
І спілим боком заглядають у віконця.
Заквітлий ніжністю троянди цвіт,
Червоний, немов жар і як кохання,
Легкий, мов птиці сонця переліт,
Жагучий, мов палкі бажання.
У цім краю дитинство смаглочоле
Зустрілося і засвітилось вмиць
І полум'ям яскравим, наче воля,
Раз спалахне і назавжди згорить.

Л. Гойванович

1806 - 2011

ПІСНЯ ПРО ЄРМОЛІВКУ

Серед степів широких,
Лісосмуг безкраїх,

Біля Інгулу, де купається
зоря,
Стоїть Єрмолівка моя.
Промінням сонця оповита,
Заквітчана садами і бузком.
Теплом і затишком тут
кожен дім зігрітий,
Завжди в нім пахне хлібом й
молоком.
З дідів і прадідів живуть
тут ермоляни,
Одвічні хлібороби, теслярі,
В часи воєнні – воїни
і лучники,
Русі великої
великі трударі!
Жінки-майстрині,
їхні вишиванки,
Мов писанки
і кращих не знайдеш,
Дівчат вродливіших,
ніж наші ермолянки,
Не стрінеш,
хоч півсвіту обійдеш!
Тут батьківський поріг
І хата в рушниках,
і мальви за вікном.
І часто сниться –
біля печі мати,
І батько посивілий
за столом...
З літами спомин вже стає
як стогін,
Від нього не заснути,
не забути,
Бо в тім селі, де жив,
де пахне м'ята,
Душа довічно буде розіп'ята.

В. Юр'єва

1806 - 2011

НОВОЛЕКСАНДРІВКА

Стоїть в степу широкому
Привабливе село,
Сюди дороги юності
Снігами замело.
Там люди в праці здружені,
Живуть – одна сім'я.
Новоолександрівка, Новоолександрівка
Новоолександрівка моя.
 В часи війни страшенної
 Жило село, жило.
 Орали, жали, сіяли,
 Як тяжко не було.
 І пестили знівечену,
 Неначе немовля.
 Новоолександрівка, Новоолександрівка
 Новоолександрівка моя.
Тепер село розквітнуло,
Співа в степовій млі,
Дорогами широкими
І з газом у дворі.
Своїм трудом прославилась
І завжди молода
Новоолександрівка, Новоолександрівка
Новоолександрівка моя.
 Стоїть в степу баштанському
 Радіюче село,
 Людьми своїми славиться
 І в Києві воно.
 З жінками працьовитими
 Немов співа весна.
 Новоолександрівка, Новоолександрівка
 Новоолександрівка моя.

3. Саваріна

